

טורי אברגיל בבר (אבי)
2332678

בן מרים ושלוס

נולד ב- כ"ה אלול תשי"ט 28.8.1959

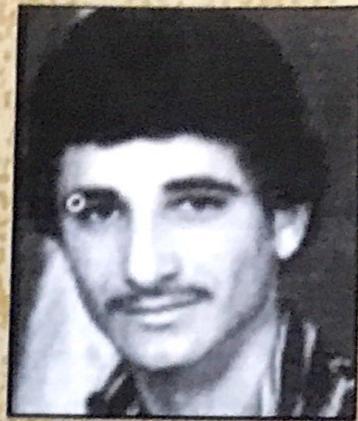
התגייס לצה"ל במאי 1977

שרת בגדוד "גדעון" (13)

נפל ב- ב' אב תשל"ט 26.7.1979

בעת מילוי תפקידו.

אברג'יל בבר אבי

בן מרים ושלו, נולד ביום כ"ה באלול תשי"ט [28.8.1959] בקזבלנקה שבמרוקו. במחצית שנת 1961 עלה עם משפחתו לארץ. בתחילה התיישבה המשפחה בחצור הגלילית, לאחר מכן עברה המשפחה לשדרות וקבעה בה את מקום מגוריה. שם גם למד בבר. הוא סיים את לימודיו היסודיים בבית הספר "שקמים" בשדרות, ואחר כך עבר לפנימיית "עיינות" בנס ציונה. בפנימייה למד שנה אחת. בגבור געגועיו לביתו ולמשפחתו, עזב בבר את הפנימייה וחזר לבית הוריו. מטבעו היה בבר ילד של משפחה. הוא אהב את משפחתו והיה קשור לאווירה, לאחדות וליחסים ההדדיים ששררו בה. חסרו לו קרבתם ואהבתם של הוריו, אחיו ואחיותיו, והריחוק מהם היה קשה עליו מנשוא. לאחר עוזבו את ספסל הלימודים, החליט בבר לצאת לעבוד, כדי לעזור בכלכלת הבית ולא להיות לנטל על הוריו. הוא עבד כמסגר באשקלון ואת שכרו חילק עם הוריו. בבר היה ספורטאי מצטיין והרבה לעסוק בעיתות הפנאי שלו במשחקי הכדורסל והכדורגל. הוא היה בעל חוש הומור מצוין והתברך בכישרון חיקוי. כך, באופן טבעי, בכל מקום שהיה, באו והתקבצו סביבו חברים וידידים, ועד מהרה היו כולם אווזים בבטנם ומתגלגלים מצחוק. בבר התברך גם באופי טוב, והיה בעל מזג נוח מאין כמוהו. מעולם לא התרגז, תמיד ניסה לפשר ולהרגיע.

בבר גויס לצה"ל בראשית מאי 1977 והתנדב לשרת בחיל הרגלים בחטיבת "גולני". לאחר הטירונות הוצב בגדוד ומונה לתפקיד מפעיל אר.פי.ג'י. הוא היה חייל טוב, מסור ואחראי. כל משימה שהוטלה עליו ביצע בשלמות וברצון. בתפקידו היה בבר ראש וראשון בכל הגדוד. גם מבחינה חברתית הוא התאקלם במהירות והיה אהוב ומקובל על כל אנשי הגדוד. בחוש ההומור שלו הוא עשה רבות למען העלאת מצב הרוח של חבריו ושל שאר אנשי היחידה. במהלך שירותו השתתף במבצע "ליטאני", ועל תרומתו למען ביטחון המדינה ושלומה חש התרוממות רוח וגאווה רבה.

במאי 1979 נשא בבר לאישה את חברתו וביקש להקי בית ומשפחה בישראל. ביום ו' באב תשל"ט [26.7.1979] נפל בבר במילוי תפקידו. הוא הובא למנוחת עולמי בחלקה הצבאית בבית העלמין בשדרות. הוא השאיר אחריו אישה, הורים, חמש אחיות וארבעה אחים.

במכתב תנחומים למשפחה השכולה, כתב מפקדו: "מיד עם כניסתו לגדוד התבלט כאדם שופע חיים וחברותי ועד מהרה התחבב על כולם בזכות חוש ההומור המפותח שלו. עם זאת בבר היה חייל למופת, ומילא את כל המוטל עליו בצורה הטובה ביותר ולשביעות רצונם המלאה של מפקדיו. הוא היה לוחם מעולה, על כוח רצון נדיר ויכולת מקצועית גבוהה ביותר. כאדם שימש דוגמה ומופת בהתנהגותו הטובה". הוריו תרמו ספר תורה להנצחת שמו. כמו כן נכנס גם ספר תורה על ידי אשתו.

"יהי זכרו ברוך"

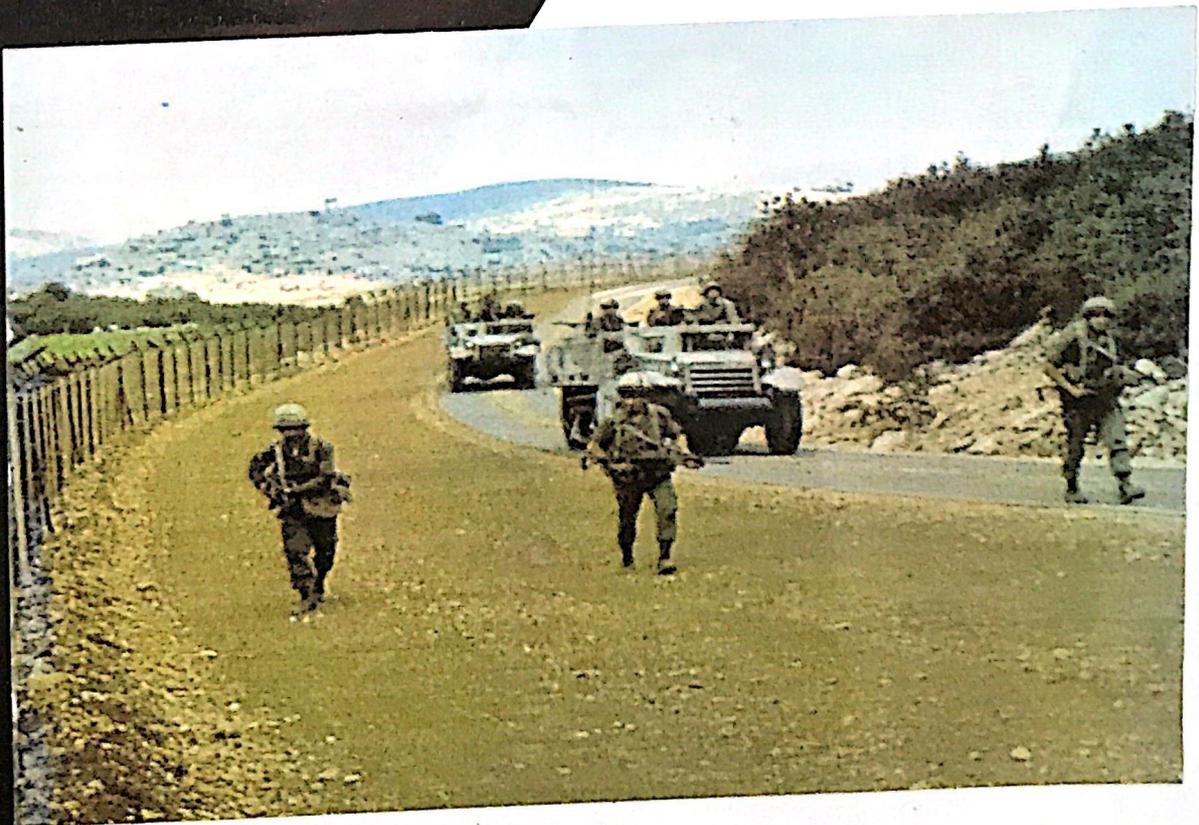
מבצע ליטאני – בו השתתף אבי ז"ל

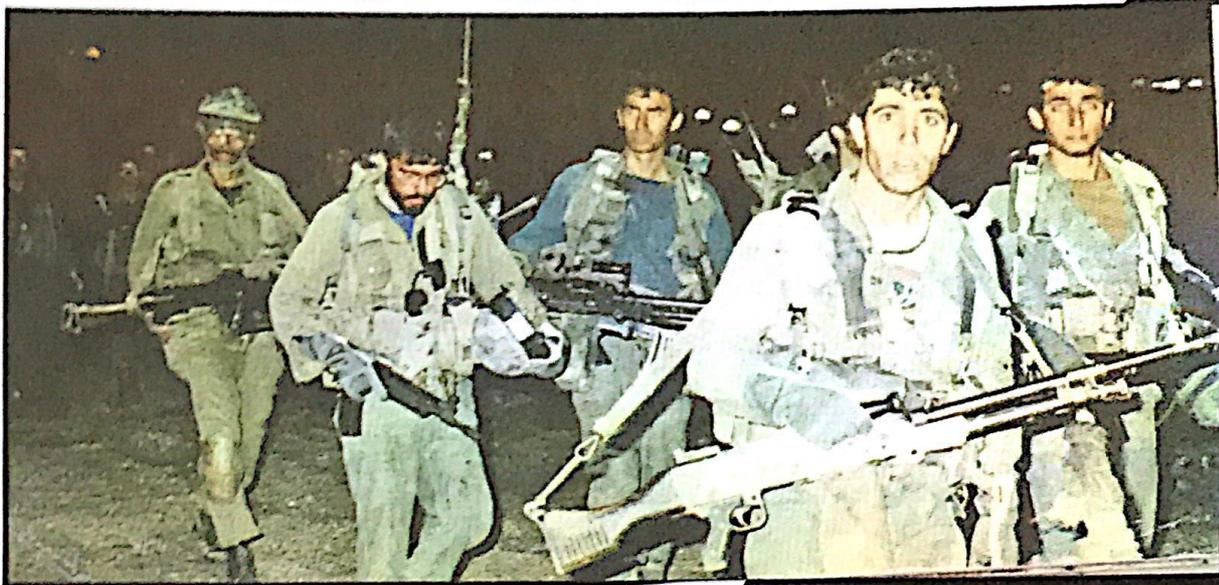
מבצע ליטאני [מרס 1978]

הפיגוע הרצחני בכביש החוף ["אסון אוטובוס הדמים"] ב-11 במרס 1978, בו מצאו את מותם 5 ישראלים ו-11 נפצעו, היה שיא חדש בפעילות האלימה של ארגוני המחבלים. בעקבות הפיגוע החליטה ועדת השרים לענייני בטחון על מבצע יזום בהיקף נרחב בדרום לבנון, שמגמתו לפגוע במחבלים ובבסיסיהם, לאורך גבול הצפון ועד לעומק של כ-10 ק"מ בתוך שטח לבנון.

כוח המשימה המזרחי במבצע "אבי החכמה" פעל בגזרת מטולה-מרג' עיין וכלל יחידות של חטיבת גולני בפיקוד אל"מ אמיר ראובני המח"ט, ויחידות צנחנים בפיקוד אל"מ דורון רובין. המשימה העיקרית בשלב א' של המבצע הייתה חיסול מעוזי המחבלים בגזרת אל-ח'ים, והיא בוצעה על ידי לוחמי חטיבת גולני בתנועת מלקחיים מצפון ומדרום. גדוד "גדעון" יצא ברגל בניווט-לילה קשה וארוך מהמושבה מטולה צפונה עד למבצר אל-ח'ים. גדוד "הבוקעים הראשון" נע על זחל"מים בליווי טנקים דרך המובלעת הנוצרית הגדולה ממטולה דרך אל-קליעה ועד מרג'-עיין. המג"ד סא"ל ציון זיו [זלופ] עבר בדרכו דרך "מפקדת כוחות המיליציות הנוצריות", פגש את רס"ן חדאד וקיבל ידיעות מודיעיניות מעודכנות על היערכות המחבלים באזור. בו זמנית לפעולת שני הגדודים, שכבשו בקלות יחסית את הכפר והמבצר באל-ח'ים, נע גדוד "ברק" באותו ציר ממטולה למרג'-עיין במטרה לכבוש ולטהר את אל-עכוש וא-דהור. פלוגה בפיקוד הסמג"ד כבשה בשעה שתיים בלילה את אל-עכוש, ושאר הכוח בפיקוד המג"ד כבש בשעה ארבע וחצי לפנות בוקר את א-דהור. עוד באותו לילה השלימה חטיבת גולני את משימותיה, ולוחמיה השתלטו על רשיא-אל-פוחר ועל ג'סר-אל-חרדלה.

סיום הלחימה במבצע ליטאני [21-18 במרס 1978]

בתום שלב א', והשלמת משימתה בגזרה הצפונית-מזרחית קיבלה חטיבת גולני המוקטנת [גדוד "ברק" נשאר באזור המזרחי] הוראה לנוע מערבה תוך טיהור הציר דרך כפר א-טיבה ועד צומת ע'נדוריה. בתשעה עשר למרס 1978 לאחר ניווט לילה רגלי מייגע וריכוך ארטילרי ואווירי על אזור ע'נדוריה טוהר מערך המחבלים שם בהתקפה עם שחר. בו זמנית הגיע לאזור כוח משנה של כוח המשימה המזרחי, כוח הצנחנים בפיקוד אל"מ דורון רובין, וחבר לחוד חטיבת גולני. מכאן ואילך הושלם שלב ב' של המבצע במהירות ומול התנגדות קלה. כוחות גולני נעו במהירות על הציר הצפוני מדרום לנהר ליטאני מערבה דרך דרדע'יה ועד לאזור עבסיה, השולט על העיר צור ממזרח. הכפר עבסיה נתפס ללא קרב, לאחר שנהרס כמעט לחלוטין על ידי הפצצת חיל האוויר הישראלי. שר הביטחון, עזר ויצמן, הציע לרמטכ"ל התנגד לקרב ארוך וקשה בשטח בנוי בעיד גדולה. העיר צור והשטח בין שפך הליטאני ועד מדרום לרשידיה נשאר בידי המחבלים וכונה אחר כך "מובלעת צור". ב- "מבצע ליטאני" נהרגו כשלוש מאות מחבלים ומאות נפצעו. שמנוה עשר חיילי צה"ל נהרגו ומאה ושלושה עשר נפצעו.

קורות חייו של אבי שנכתבו ע"י אחיו

אבי אברגיל. תולדות חיים.

סוף סוף יושב לכתב חומר על אחי שלי-אבי. וכי אפשר לאמר שסוף סוף אפשר... , וחרי זה אחי, דמי נשמתי שהלך ממני לעד. זה האחד שאיתו גדלתי, נפלתי, התכנסתי בבזך, ועוד מליון דברים שמיחדיים אחים בנפש.

אז אין בזה "סוף סוף", ואיך קזה "הגיע הזמן לכתוב עליו", כי אי אפשר לאמר שעל ידי הכתיבה אז אתה משחרר לתצים, געגועים שמסחנפים אצלך פנימה עמוק בלב; באמת ובתמים פשוט לא מאמין בכך שהכתיבה מגוללת בתוכה מן השתקפות של אישיותו, רוחו וכיוצא בזה של אחי המת.

אבל כעת יודע אני שיש פניה חמה השמורה לקוחו ולרוחם של לוחמי "גולני". שם באנדרטה לזיכרם בצומת "גולני", ומרגיש אני שחייב אני לרכז מחשבות, חלומות, שאיפות וכדומה, ולקבצם בכמה דפים שבהם אנסה לספר לו מעט מאהבתי את אחי שלי, מהערכת איתו.

ובקיצור, לכתוב לכשיקחו המבקרים ואנחנו המשפחה, לכשנהייה במקום חקדושים, כמוזאון לזכר חיילי חטיבת "גולני", ויפתחו ספרו של אבי אברגיל ז"ל. או אז ידעו שכנה אני בכתיבתי, לא עושה את אחי אבי המת למין מלאך לבן טהור ללא שום קווים ריאליסטים שהיו קיימים בו, והכוללים בתוכם גם מגרעות שונות. אך לאמיתו של דבר אין, פשוט אין!

בכנות, אבי סימל כאח בכור בכני המשפחה את המנהיג, מטרה הדרך לקטנים וכחוכם אפי, הדרך המובילה לאהבת אדם, להערכת ההורים, ולנתינה ולא לקיחה.

תמיד ידענו בבית כשהיה הוא שאבוי לנו לזלזל אפילו במעט או להכעיס את ההורים, ערך עליון היה לנושא זה אצל אחי אבי. מכאן אפשר פשוט ללמוד שהפתגם: "כבוד את אביך ואימך", פשוט נתפר לפי מידותיו של אחי.

הייתי גם רוצה לספר על ילדותו ובגרותו, לאורך כל שנותיו.

אבי אחי נולד במרוקו כבן ראשון אחרי ארבע בנות שנולדו להורי. מכאן אפשר לחוש את הסיפוק והשמחה שהייתה בבית הורי. כשנולד הזאטוט, שקראו את שמו במרוקו בבר, וכאן בארץ אבי.

אמא מספרת ששבעה ימים ולילות חגגו בבית את ברית המילה שלו. שבעה ימים ולילות של שמחה ריקודים, ושירים. כן היום אני יודע על מה שבעה ימים ולילות. ראוי היה הוא להתפרקות שמחה שכזו, כי אבן מלאך היה אחי. ולא בכדי זוכר את אחי כשהיה בבית הספר. לא אומר שהיה כליל השקידה, וההשקעה בעניין הלימודים, כי כבר אז בילודי ולאחר מכן בתיכון גילה את סממני ההומור החזק שליווה אותו לאורך כל הדרך. כזה בדרך היה, אוהב חיים, ומלא עליצות. בית הספר היה בשבילן מקום מפגש חברי לשם השמעת בדיחות, חקדיים של אנשים רמי מעלה, או סתם מורים שלמדו בבית ספרו, כזה עליז ושרפע הומור היה שגם אחרי בית הספר עוד בקרו בכיתנו חבריו שבאו להנות מחברתו, והיה באמת ממה להנות.

ולכן טבעי היה להמשיך ללמוד 12 שנים לא יהיה מסוגל מהסיבה הפשוטה שראש היה לו, אך ראש לצחוקים ובידור היה לו יותר, ואז עזב את בית הספר בכיתה ט' כמדומני, והלך ללמוד מקצוע בבית ספר מקצועי, והלך לעבוד במפעלים בסביבת מקום מגורינו בשדרות. שם עבד ועזר לאבי בכלכלת הבית, כל כך אהב לעזור שאת החלק הארי של משכורתו נתן לאבי, ובמה שנתר לו קנה לו פיננסיים במו: חקליטגם טובים, בגדים חדשים וכו'. אך קודם כל הבית ואחר כך הוא. אחרי העבודה נהג לבוא למגרש הכדורגל השכונתי עם בגדי ונעלי העבודה ושיחק עד רדת הערב, ורק אז הגיע הביתה להמשיך את חיי הלילה שלו. כן אהב הוא לשחק כדורגל ואלוהים עדי - שחקן גדול היה.

קשה לי להמשיך סגנון כתיבה זה קשה לי מאוד, כי חושש אני שיש בזה מן תוסר אמון ביני לבין הקורא, שמה ימצאו סמפטומים של העלאת קרנו של המת מעבר לפרופורציות הקימות. אך אמשיך ולו בשביל שימצא כאן אישור שאכן כזה היה הוא בחייו.

נמשיך בכך שהגיע זמן גיוסו של אחי לצבא: אז נדהמו כולם מהחלטתו להחגיגים לחטיבת "גולני" ולהיות לוחם בחטיבה זו. כי עליכם להבין הקוראים שלא היה לו הרקע הנצוץ להחגיגים לחטיבת חי"ר מהוללת, הטבעי ביותר במצבים שכאלה הוא התגייסות לחילות הכלליים, כמו בשפה הפשוטה - ש.ג. או ט.ג. החדרת אהבת המולדת לא היחה בעיירה שהייתה מתוסכלת מהכתיבה האפלייתית שקיימת

בה, כמו בכל עיירת פיתוח אחרת במדינה, כך טבעי הוא שחרגי ניכור בכל מה שקשור ב-לחח למדינה, או ללכנים זכו'.

הקרקע לא הייתה דומה לסוג אחר של מקום מחייה שבו "תפור" על הבן אום היעור שלו בצה"ל. כך שכהצהיר אחי אבי שצומד הוא להוגייס אך ורק לגולני נדחמנו, אבל ידענו דבר לא יעצור אותו, זפה לבא לידי ביטוי העניין של לחת יותר ולא רק לקבל, חכונה שהורשה אצל אחי לאורך כל חייו.

וכך נסע לבסיס הקליטה ואחרי חודש הגיע הכייתה סחוט, מלא חוויות, מלא סיפוק; לא יכולת להבחין בניהם של קטרנות מפיו, כשדחחנו תמיד היה אופטימי ואמד שהסירונות הקשה הזו תעבור. ואז יהייה חייל עם עמדה זכו'. כמה התגאה בחג של "גולני", במדים, במורשת הקרב שנמע מפי מפקדיו בגסיס הטידונים. כל כך גאה היה שבכנות חיכה ליום ראשון לחזור לסיפור המסענות, מרמת אלונקות, נקודי נשק מתמיד, ועמידה בלוח זמנים. עם הזמן התגלו חיכוכים עם המ"כ שלו תוצאה של לחץ פסיכולוגי עצום (אני מבין כי עברתי טירונות זו אף אני), אך לא היה בזה כדי להשפיע על תפקודו החיובי.

זוכר אני אותך אבי כשפסעת בפרדסי קיבוץ יפעת דעברתי אז עם הטרקטור והחברים, וראיתי אותך נוטף זיעה עם עיניים עייפות אך מלאות נחישות לסיים מבצע מסויים. כן, היה זה מסע 90 הק"מ של קבלת כומתת "גולני" וסיומ טירונות; בא לי לבכות כשאני נזכר באירוע זה.

תארו לכם אני אחיו שהייתי תקופה מסוימת בקיבוץ יפעת בעמק יזרעאל, פוגש באקראי בפרדס של הקיבוץ את אחיו החייל במסע 90 ק"מ לקבלת כומתה. תארו לכם הרגשה כזו עצומה במיוחד שלא ראיתו כחודש בערך לפני המפגש. זהו האירוע היחיד שכשאני נזכר, מתגעגע לאחי המת מאוד מאוד, זה עושה לי מן עצבות כזו, כי אני זוכר את התמונה הזו וכל כך טוב. כמה נשקתי אותו תוך כדי הליכה כי אסור היה להם לעצור, כמה רציתי להמשיך עוד קילומטר איתו ולא להיפרד. כן, שם בעמק יזרעאל פגשתי את אחי צועד נוטף זיעה לקראת סיום טירונות גולני; כבר אז ראיתי לוחם מסור עם מוטיבציה אדירה.

אמא כירסמה צפורניה מדאגה לבן אבי והוא תמיד ידע להרגיע שמאום לא קורה וכי נשמר הוא לנפשו מאוד.

במבצע "ליטאני" השחתף, וזוכר אני את רגעי החרדה, והתפילה לאלוהים שישמור על אחי ולא יאובד לו מאום. אכן, שמר עליו אלוהים דאחי סיים את המבצע וסיפר לנו חוויות, ובאמת חוויות ולא פחדים. גאה היה לישם את מה שלמד בחייל הלכה למעשה. אבא היה תמיד גאה באחי, ונהג לספר לחבריו על הבן הלוחם, אם גם תפילות היו בליבו שיסיים את שרותו הצבאי בשלום.

וכאן באה תקופת רצונו של האח להתחתן עם בחירת ליבו עליזה שהייתה חברתו שנים מספר. צעד זה העלה בליבנו חששות, ואי רצון ראשוני לאפשר לו לעשות את הצעד הזה, מחסיבה הפשוטה ש-חייל אתה בן, צעיר מדי, תגמור את הצבא בשלום ואחר כך תחליט- כך נהגו הורי לאמר לו בהתחלה, אך משהחליט ונחוש היה בהחלטתו כן לחתותן לא עמדו בדרכו. אבי גייס את מייטב כספו לצורך עריכת החופה. ואכן מפוארת הייתה החתונה של אחי. אחי החייל ללא פרוטה בכיסו היה חתן עם הרבה קסם פילינר ופדומה.

כחודשיים אחרי נשואיו היה בתרגיל חטיבתי של גולני, משם לא חזר.

אחי נהרג בתשעה באב בתאונת דרכים כשעלה כמלווה עם חברו הטוב פרץ במשאית מסוג "ריו", ששמה כמיכלי מים. ליד מושב שפר החתפלו המשאית והנהרגו שניהם.

לא רוצה להאריך בתיאור הכאב, ההלם וכדומה שתקפו אותנו עם הישמע הבשורה המרה.

רק אוכל לאמר שקשה, קשה בלעדיך אבי. אהבת דוד-יהונתן היחה כאיך וכאפס לעומת אהבתינו אנו.

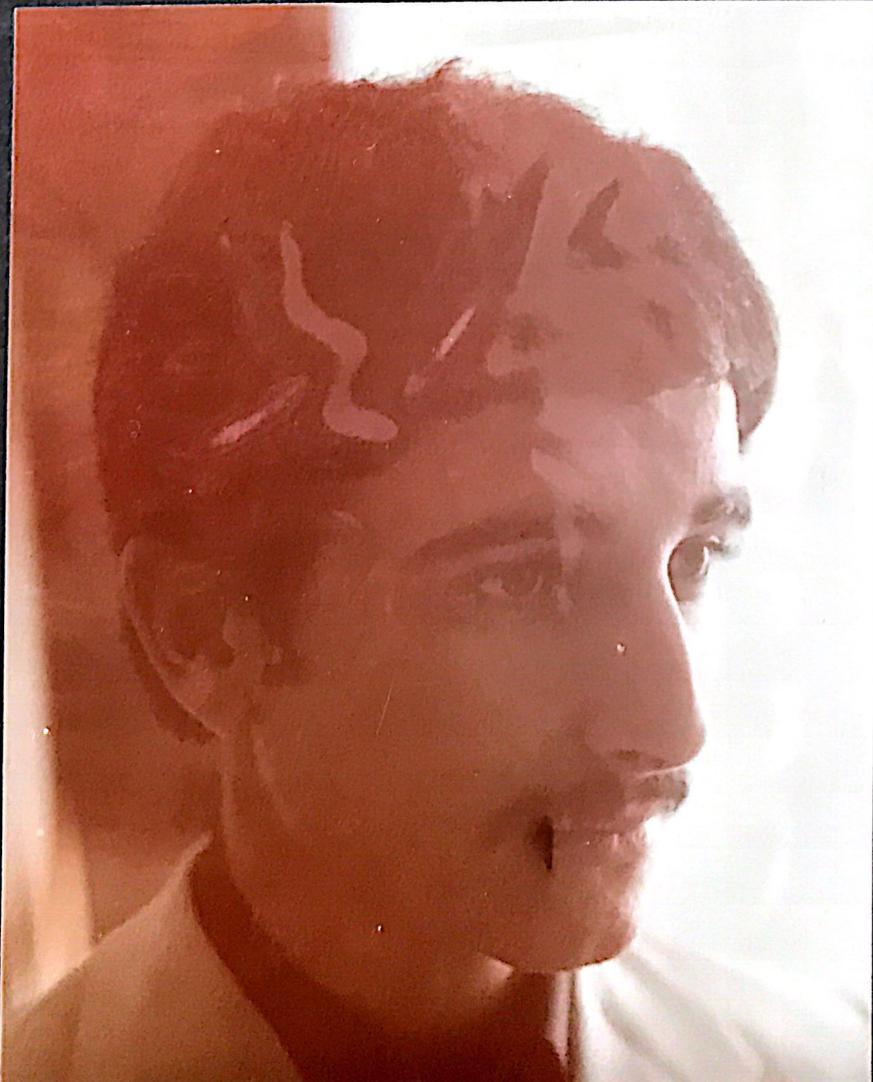
אוהב אותך אחי, מה גם שמשלים עם מותך וממשיך לחיות כי - "עולט כמנהגו נוהג". קשה, קשה בלעדיך.

בשבילי, בשביל אבא, אמא, האסים והאחיות היית סמל של אהבת אב ואם, של אישיות נעלה. היה לך מה לתח לחברה ובכלל, ומה חבל שנקטפת בדמי ימיך.

אוהב אותך אחי לעד.

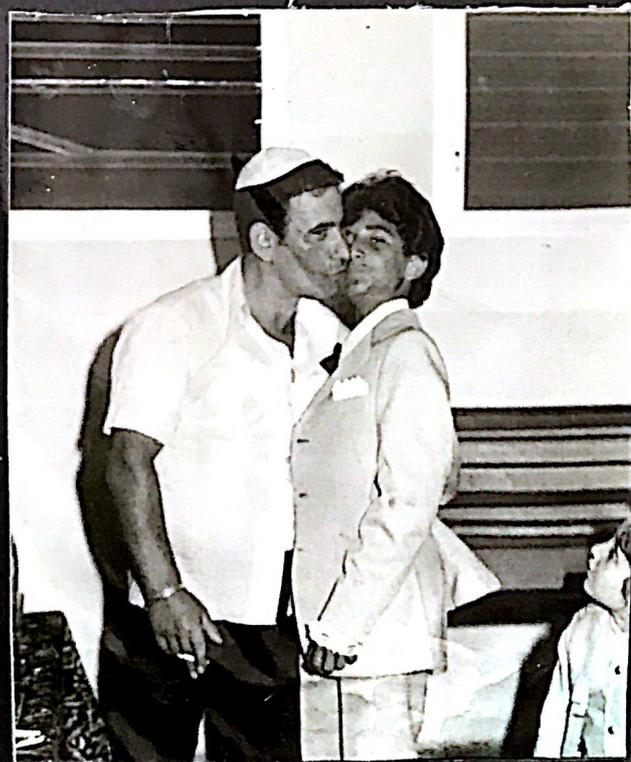
אלוהים ינצור נשמתך.

אמן.

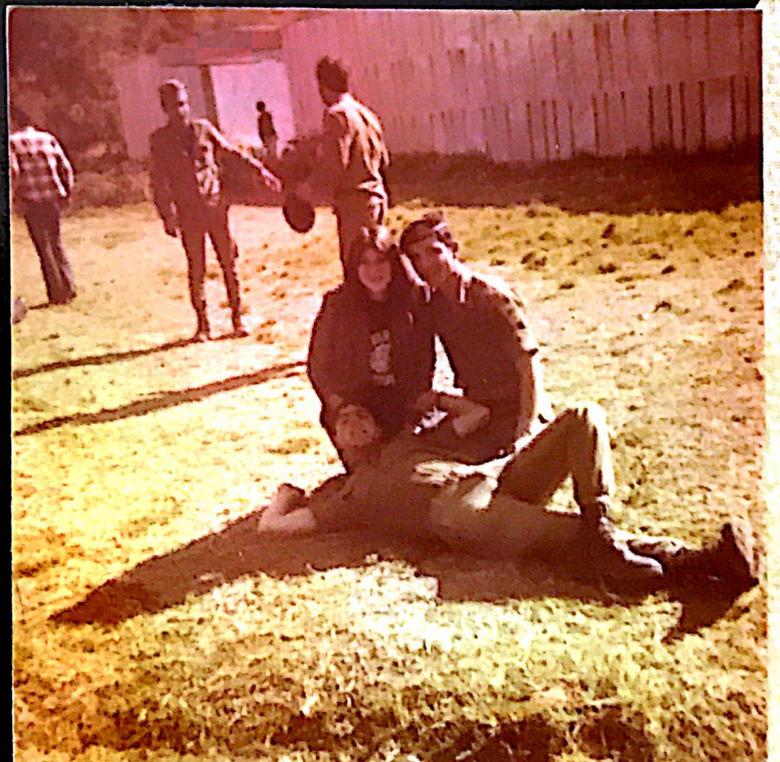
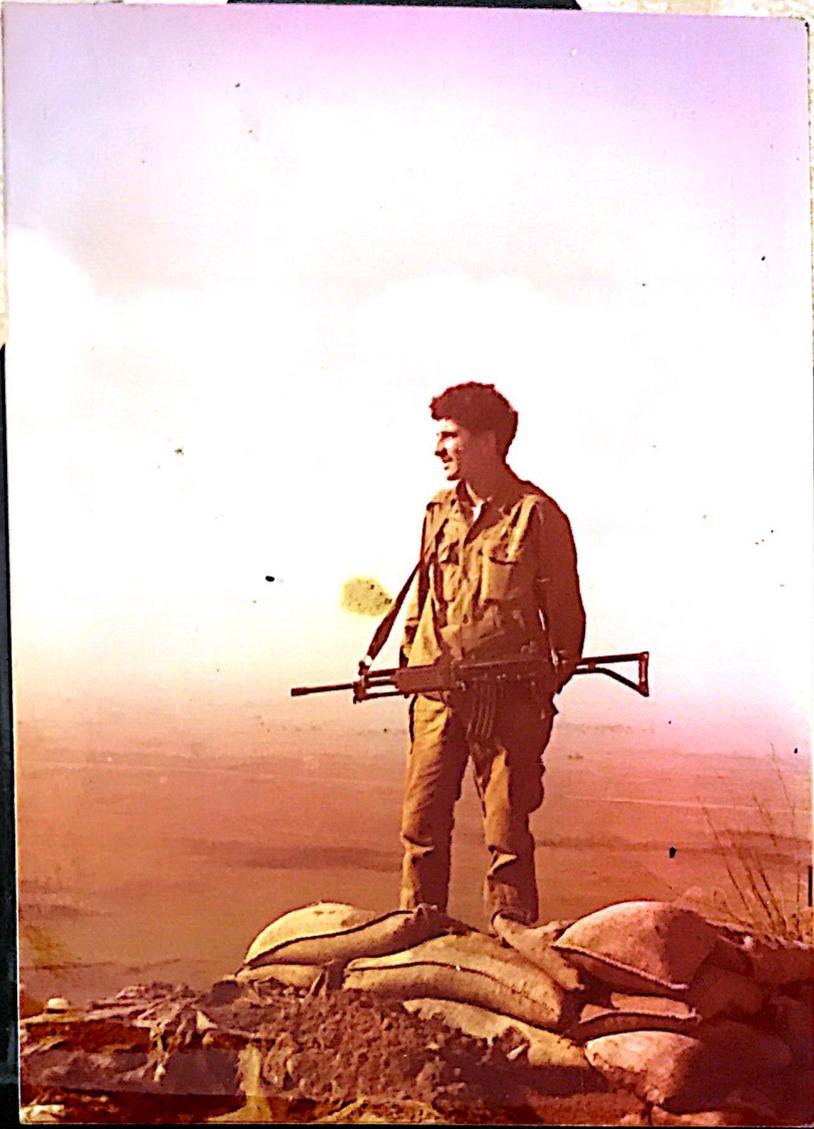

בר המצווה של אבי

תמונות של אבי וחברים מהצבא

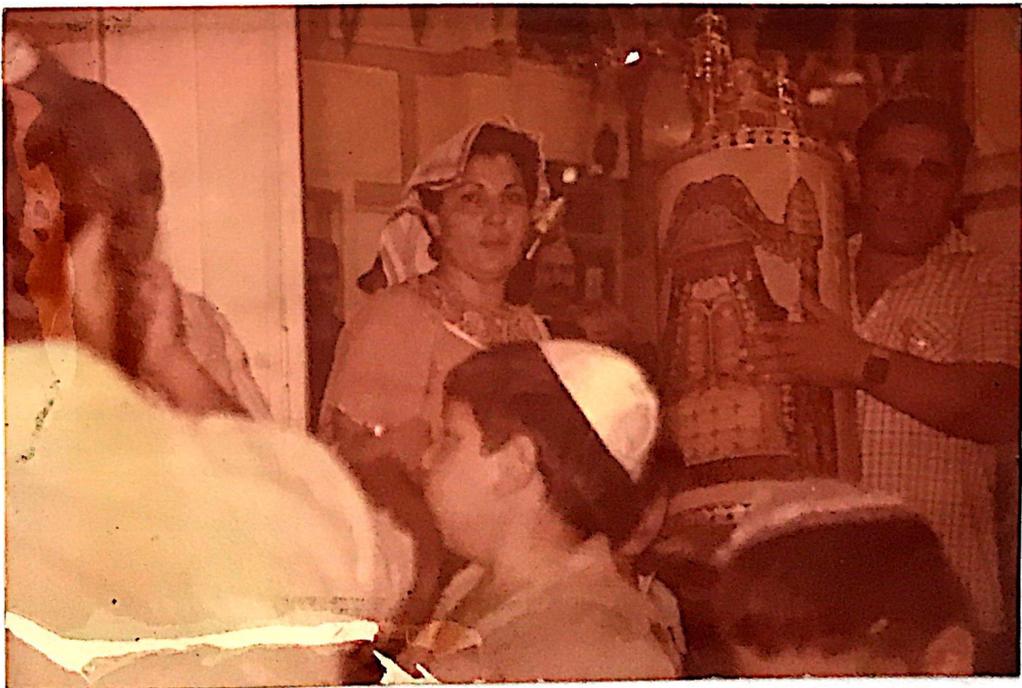

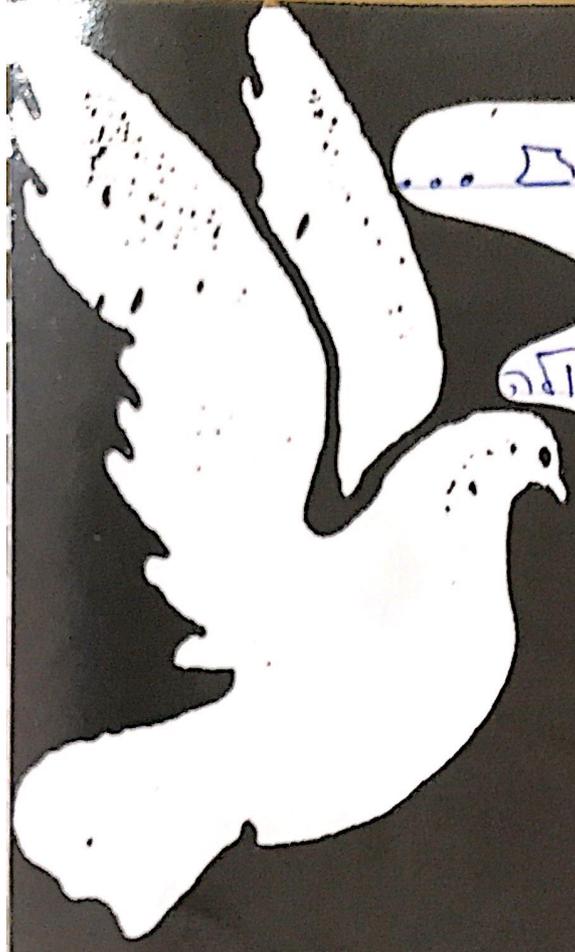
חתונתו של אבי עם עליזה.

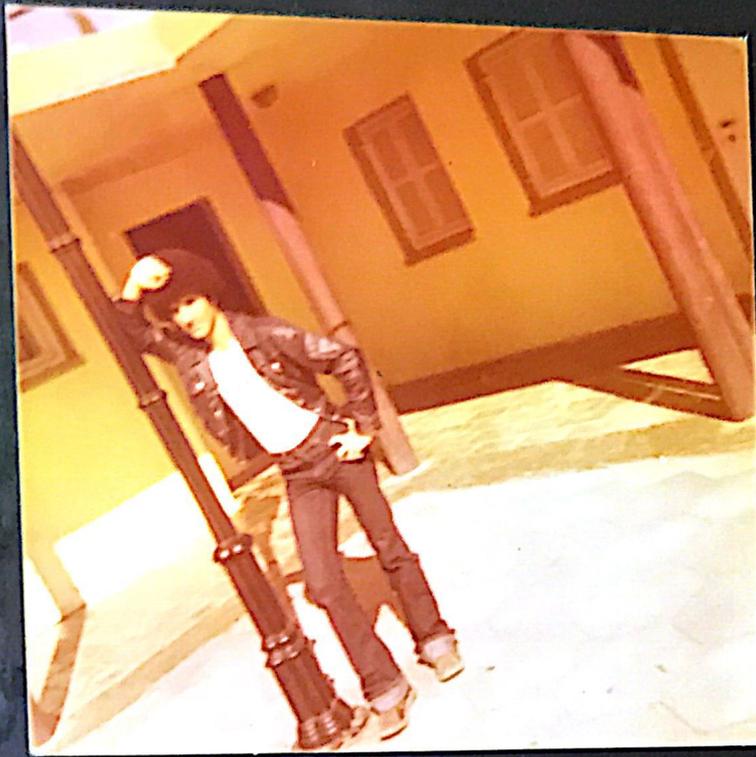

תרומת ספר תורה ע"י הוריו של אבי ז"ל

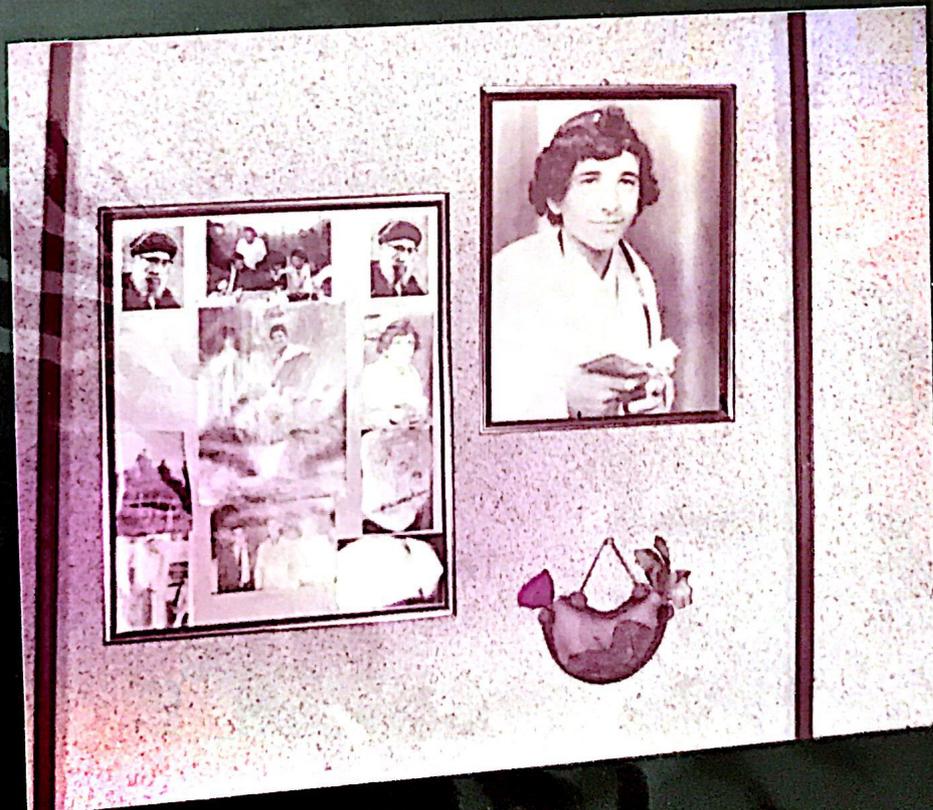

בנה הייה קורה אם...
 מעולם לא חלתי על
 מה היה קורה אם...?
 ניסיתי תמיד להתחמק מחשבות אלה
 כאילו סמנו בתוכם סכנת חיים
 ניסיתי להתנער
 מההתמוצות הקלית למעלה
 עם הלא צפוי.
 מה שנחת אפתי פתאום
 ואף פעם אינו חזוי.
 מעולם לא חלתי על
 מה היה קורה אם...
 השתדלתי תמיד לראות
 את הצד היפה להבדיל
 מסוג האנשים שלהם זה לא יקרה
 זה אולי יתחיל סטואטרים איב
 אפילו הם זה פשוט לא יקרה.
 כאבתי את כולם של אחרים
 נקלתי בצעם של רעים
 נוחתי אקלים
 אך מעולם לא החחתי ב...
 מה היה קורה אם...?
 אולם בניגוד לכל התחזיות - זה קרה ו...
 ובא שיתב לנו בית חזרה.
 האסין בה ונחת ללא חמלים
 בא והטבע חותמו אלצח נצחיים.
 ולא נתי עוב אלא להחריב...
 מה היה קורה אם...
 זה לא היה קורה??

פינת זכרון לאבי ז"ל - בבית הוריו

מָה אֲבָרַךְ לּוֹ, בְּמַה יִבְרַךְ
זֶה הַיֵּלֵד, הָעֵלָם הַרְבֵּי?

מָה אֲבָרַךְ לּוֹ, בְּמַה יִבְרַךְ
זֶה הַגִּבּוֹר, שְׂאֵל הַמְּלֶאֶךָ.

וּבָרַךְ לּוֹ חַיִּיךָ שְׂכֵמוֹהוּ כְּאוֹר,
וּבָרַךְ לּוֹ עֵינָיִם גְּדוֹלוֹת וְרוֹאוֹת,
לְתַפֵּשׂ בֶּן כָּל פֶּרַח וְחַי וְצַפּוֹר,
וְלֵב לְהַרְגִּישׁ בּוֹ אֶת כָּל הַמַּרְאוֹת.

מָה אֲבָרַךְ לּוֹ, בְּמַה יִבְרַךְ
זֶה הָעֵלָם שְׂאֵל הַמְּלֶאֶךָ.

וּבָרַךְ לּוֹ רַגְלָיִם לְרַקֵּד עַד אֵינְסוּף,
וּנְפֵשׁ לְזַכֵּר בָּהּ אֶת כָּל הַלְחָנִים,
וְיָד הָאוֹסְפֶת צְדָפִים עָלֵי חוּף,
וְאֵזֶן קְשׁוּבָה לְגְדוּלִים וְקִטְנִים.

וּבְרַךְ כִּי יָדִיו הַלְמוּדוֹת בְּפָרְחִים
יִצְלְחוּ גַם לְלַמֵּד אֶת עֲצַמַת הַפְּלָדָה,
וְרַגְלָיו הָרוֹקְדוֹת אֶת מִסַּע הַדְּרָכִים,
וּשְׁפָתָיו הַשְּׂרוֹת אֶת מְקַצֵּב הַפְּקָדָה.

מָה אֲבָרֶךְ לּוֹ, בְּמָה יִבְרַךְ
זֶה הַיֶּלֶד, שְׂאֵל הַמְּלֶאֶךְ.

נָתַתִּי לוֹ כָּל שְׂאֵפֶשֶׁר לִי לְתַתּוֹ,
שִׁיר וְחִיּוּף וְרַגְלִים לְרִקְדָה,
וְיָד מְעַדְנֶנֶת וְלֵב מְרַטֵט -
וּמָה אֲבָרֶךְ לָךְ עוֹד?

מָה אֲבָרֶךְ לּוֹ, בְּמָה יִבְרַךְ
זֶה הַנְּעֵר, שְׂאֵל הַמְּלֶאֶךְ.

הַנְּעֵר הַזֶּה עֲכָשִׁיו הוּא מְלֶאֶךְ,
לֹא עוֹד יִבְרָכֶנּוּ, לֹא עוֹד יִבְרַךְ.
אֱלֹהִים, אֱלֹהִים, אֱלֹהִים!
לּוֹ אֵךְ בְּרַכְתָּ לּוֹ - חַיִּים.